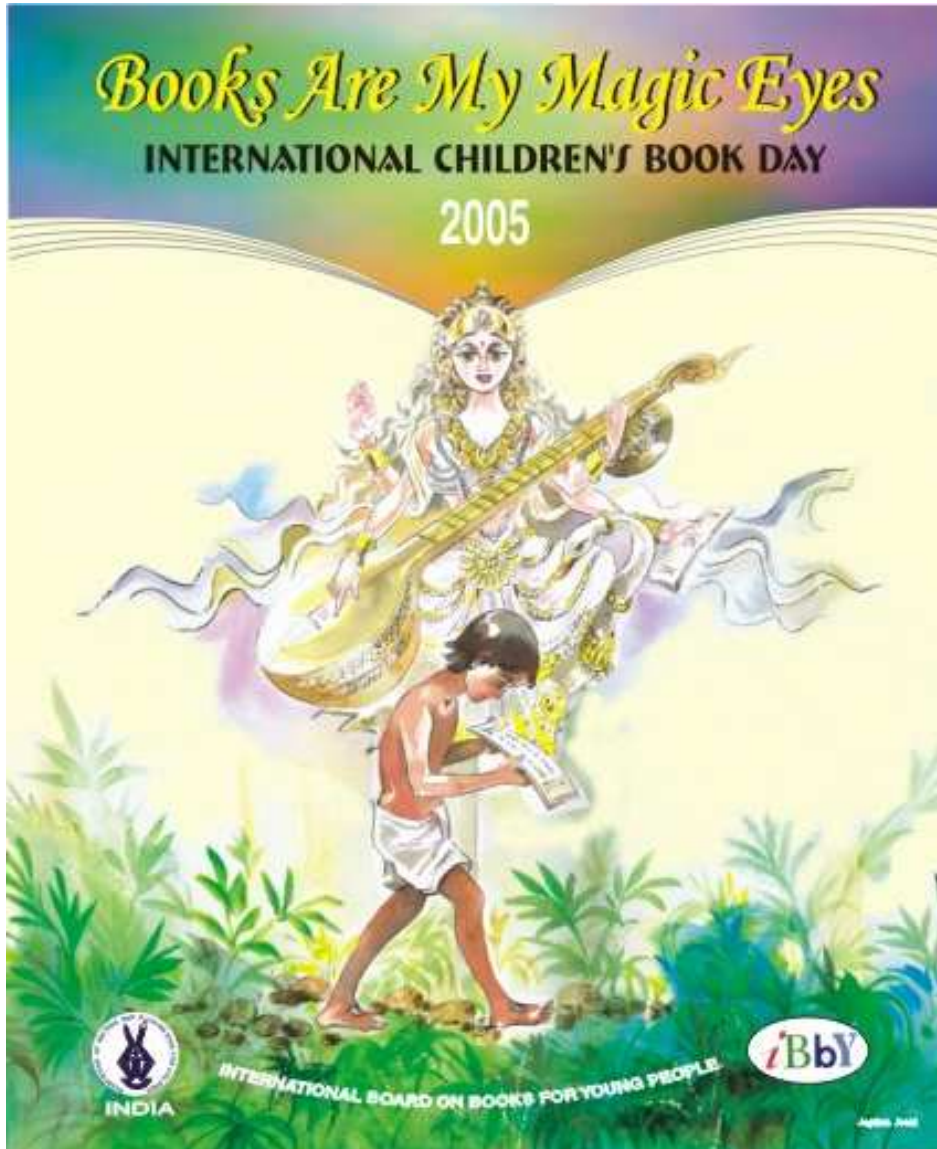

ספרים הם העיניים הקסומות שלנו

ספרים הם העיניים הקסומות שלנו. הם מעניקים לנו ידע ומידע ומוליכים אותנו בדרכים הקשות וסבוכות של החיים.

כתבה מנורמה ג'אפה; צייר הכרזה ג'גוליש ג'וסי

לפני זמן רב, בהודו העתיקה, חי נער בשם קאפיל. הוא אהב לקרוא והיה גם סקרן גדול. המון שאלות מילאו את ראשו. למה השמש היא עגולה ולמה הירח משנה את צורתו? למה העצים צומחים לגובה. למה הכוכבים לא נופלים מהשמיים?

הוא חיפש את תשובות לשאלותיו בספרים עתיקים, שחכמים מזמנים עברו כתבו על עלי הדקלים. והוא קרא כל ספר שנפל לידי.

יום אחד קאפיל קרא בספר כשאמו נתנה לו חבילה ואמרה "שים את הספר בצד ותביא אוכל לאבא. הוא בוודאי כבר רעב מאוד."

קאפיל לקח את החבילה אך לא עזב את ספרו. הוא המשיך לקרוא תוך כדי ההליכה בשבילי היער המשובשים. פתאום רגלו נתקלה באבן והוא נפל. הבהן שלו דמם. אבל קאפיל קם והמשיך ללכת, כשעיניו מופנות לספר. ושוב הוא נתקל באבן ונפל. הפעם הפצע כאב יותר, אך הקריאה בספר השכיחה לו את הכאב.

אך פתאום הוא ראה הבזק אור וצחוק נעים. הוא הרים את ראשו וראה אישה יפהפה לבושה בסארי לבן עם הילה בראשה. היא רכבה על ברבור יפה. בידה האחת החזיקה בגוויל מואר, וכלי נגינה בשתי ידיה האחרות. את ידה הרביעית הושיטה לקאפיל ואמרה: "בני, אני מתרשמת מתשוקתך לדעת. אני רוצה למלא את משאלתך. אמור, מה רצונך הגדול ביותר?"

קאפיל היה אחוז אימה. סאראסוּוּתִי, אלת המדע עמדה לפניו. הוא השתחוה עמוק ומלמל:

"אנא, אלה, תני זוג עיניים לרגלי כדי שאוכל לקרוא תוך כדי הליכה."

"כך יהיה" אמרה האלה. היא נגעה בראשו של קאפיל ונעלמה בעננים.

קאפיל הביט ברגליו. זוג עיניים מצמץ עליהן. הוא קפץ בשמחה. כעת רץ מהר בשבילי היער הסבוכים, עיניו תקועות בספר, כשהרגלים מוליכות אותו בבטחה.

אהבת הקריאה שלו הפכה את קאפיל לאחד החכמים הגדולים של הודו. הידע והחכמה שלו התפרסמו ברבים. הוא נקרא גם בשם מיוחד צ'אקסופד, שמובנו בשפת סנסקריט ההודית העתיקה "זה עם עיניו על הרגליים".

